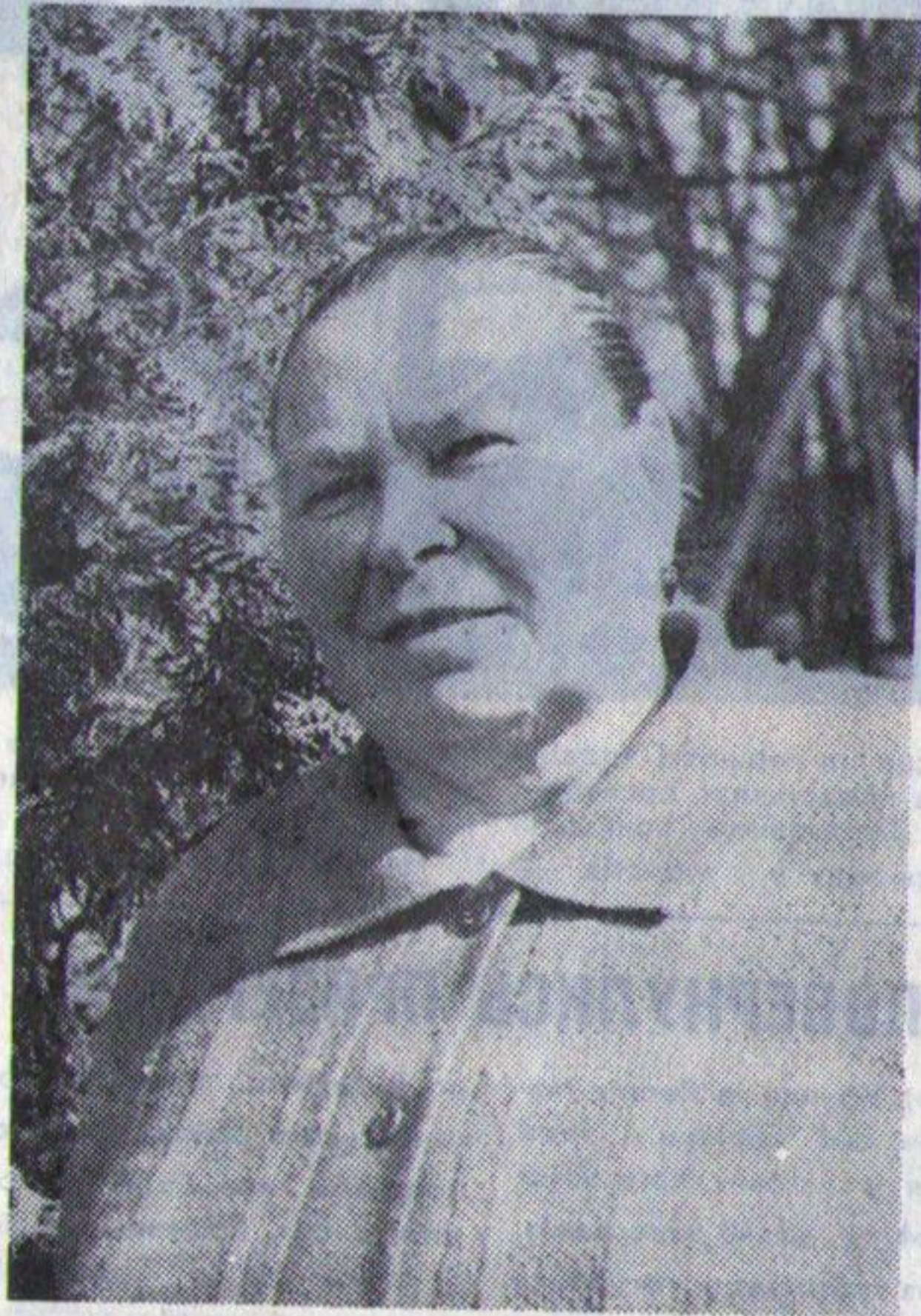

Заслужена шана

ПРОТЯГОМ свого життя зустрічаєш чимало людей і кожен залишає помітний слід у нашій пам'яті. При зустрічі і спілкуванні з Ольгою Адамівною Ковальчук найперше, що помічаєш і відчуваєш, — це простота і щирість. А про те, що ця жінка трудолюбива і в будь-якій ситуації на неї можна покластися, розповіли її товариші по роботі.

— Ця людина гідна пошани, — розповідає головний бухгалтер центральної районної аптеки № 13 Євгенія Павлівна Шевчук. — З нею легко і просто вирішувати всі справи. Вона жінка старшого віку, але з великою шаною ставиться як до старших, так і до молодших членів колективу. Хоча працює вона санітаркою, але вмінню контактувати з людьми могли б повчитися у неї багато людей.

В колектив аптеки Ольга Антонівна прийшла 14 років тому і весь цей час трудиться, не покладаючи рук. А до роботи вона приєдналася змалку, бо народилася в багатодітній сім'ї. Семеро дітей виростили і виховали її батьки, навчили їх не цуратися праці. Тому всі діти, в тому числі і Ольга, виростили доб-

них найстарша, але у праці служить для всіх прикладом. За хорошу працю їй неодноразово оголошувались подяки, вручались грамоти і премії. А ті, хто трудився поруч, запозичили у неї

Радіє Ольга Адамівна й за своїх дітей. Троє їх у неї і кожен торує свій шлях в житті. Старший син Олександр токарює, дочка Валентина шие одяг для рокитнівчан.

характеру і сподобалися молодому юнаку Павлу, який жив з Ольгою в одному селі, хоча народився в сусідній Житомирській області. Страшна війна 1941—1944 років забрала його батька і йому довелося переїхати до родичів. Він знає, що таке сирітство, тому цінує і береже свою сім'ю, щиро віддає дружині й дітям тепло свого серця.

— А що більше потрібно для мене, — говорить Ольга Антонівна. — Якщо є хороший друг і порадник, добрий батько дітям — це і є найбільше жіноче щастя.

Важка фізична робота загартувала Ольгу Антонівну, адже десять років вона працювала муляром у ПМК-18 «Ровно-агробуду» так тоді називався нинішній райагробуд. А праця санітарки — теж нелегка. Разом з своїми подругами Мариною Григорівною Трохимчук і Тетяною Сергіївною Маринич вони забезпечують чистоту аптечного приміщення і посуду, який використовується для розфасовки медикаментів. І хоча за віком вона серед

там, де вона живе і трудиться: почуття високої відповідальності за доручену справу, щирість, доброту. А це значить, що її праця приносила користь не тільки в прямому, матеріальному розумінні, але й моральному становленні окремих людей, всього колективу.

Отже, у її житті прийшов час йти на заслужений відпочинок. А це значить, що можна буде більше часу приділити сім'ї, а також улюбленій справі — вирощуванню квітів. Хоча для цього всього вона знаходила час завжди: і в молоді роки, коли няньчила маленьких дітей, і в зрілі — коли вболівала не тільки за дітей, а й внуків, багато сил віддавала своїй роботі. Завжди в її квітнику цвіли червоні тюльпани і пишні півонії, білі лілії і ніжні троянди, якими милуються всі прохожі. Ніколи не відмовляла, якщо хтось просив букет квітів для урочистої події або насіння чи саджанців. Щедро ділилася: хай буде більше квітів, вважає вона, то й більше буде радості у нашому житті.

Коли вже старші обзавелися своїми сім'ями, його тільки-но треба було проводити в армію. Служба на його долю випала нелегка — в складі обмеженого контингенту радянських військ в Афганістані. В той час жила лише мрією про те, що все буде добре і з нетерпінням чекала листів. Коли ж трапилось так, що більше місяця від нього не надходило звістки — материнське серце забило тривогу: що сталося з сином? Йй повідомили з військової частини, де служив Валерій, що син у госпіталі, був поранений і нині успішно лікується. Ніколи не забути їй ті тривожні дні і ночі, поки нарешті одержала лист, написаний рукою Валерія. Тому найщасливішим днем для неї був той, коли знову обняла сина на рідній землі.

Ользі Антонівні минає 55. Ювілейна, пам'ятна дата. Хочеться від щирого серця побажати їй міцного здоров'я, довгих років життя і великого людського щастя.

А. БОГДАНЕЦЬ.